

птицитѣ и звѣроветѣ пиятъ вода за здравие и дълговѣчнѣ; тия дяволски съзвѣи, прѣчистени отъ Божиата благодать, прохладжаватъ и подмладяватъ всичко, което живѣе и пие. Въ пещеритѣ хайдутитѣ, дяволитѣ и лисицитѣ се распорѣждатъ като у дома си. Тѣ сжщо трѣгватъ на плѣчка.

Стаиитѣ Стефанъ сѣди на прѣстника прѣдъ вѣщата си и самъ самичакъ се бори съ своитѣ мисли; тѣзи мисли сж стари, вѣковни както Балкана; едни сж покрити съ слава, други се бѣлникатъ въ кръвъ. Той се позасмѣ, понаежи се, душата му се радваше, а сърдцето му се свиваше. Мисленно той се расприказва, а езикътъ си държеше задъ зжбитѣ и не продумваше съ гласъ. Около него па дължъ и на ширѣ тишина. Той би си така въ размисляние и заспалъ, ако не бѣше се зачулъ далѣченъ конски тропотъ.

Това не е единъ и не сж двама, а цѣла тѣлпа, таборъ; и какъ равно стѣпватъ! Това не сж хайдушки коне, не сж кираджийски и не сж илтизамджийски, това не е керванъ на вѣкой си бей. Това на вѣрно сж султански конѣ, защото тѣ дързостно и живо крачатъ по султанската земля. Въздѣхналъ си Стефанъ. Живѣянieto ако и да е бѣлгарско, но земята не е бѣлгарска, не е наша, макаръ и да е наша. Стареца наострилъ ухото си и слушалъ. О! това е казашката конница, бѣлгаритѣ—казацѣ! Зная азъ тоя тропотъ: подобенъ на него се е слушало само отъ спавитѣ на Хюсейнъ Ага-Паша. Отдавнашнѣ, но хубаво врѣме! Ага-Паша при истрѣблението на еничаритѣ, царскитѣ бунтовници, дѣйствуваше заедно съ Сърбскѣй Милошъ, и провеждаха тѣ па Султанъ Махмудъ писмо подиръ писмо. Което ти си започналъ съ своята сила, това ний ще да довършимъ, като се подчиняваме на тебе. Азъ самичкъ носяхъ писмата отъ Милоша до Ага-Паша, и всѣкога той ме гощаваше съ ѣденіе и пие-ние и ми даваше бакшишъ. Хубаво врѣме! А сега казацитѣ, царската бѣлгарска конница, преслѣдва хайдутитѣ, порядѣчнитѣ людие, не царскитѣ бунтовници, а юнацитѣ, които отъ добра воля работятъ за себе си и за своитѣ си, събиратъ за старостъ подъ царската защита, плащатъ